

Sygnatura akt: XI GC 338/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki
Protokolant:	Monika Dragon

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. R.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego B. S. na rzecz powoda M. R. kwotę 7.395 (siedmiu tysięcy trzystu dziewięćdziesięciu pięciu) złotych i 37 (trzydziestu siedmiu) groszy z odsetkami ustawowymi:

- od kwoty 6.000 (sześciu tysięcy) złotych od dnia 24 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.395 (jednego tysiąca trzystu dziewięćdziesięciu pięciu) złotych i 37 (trzydziestu siedmiu) groszy od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.941 (jednego tysiąca dziewięćset czterdziestu jeden) złotych i 55 (pięćdziesięciu pięciu) groszy tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.571 (jednego tysiąca siedmiuset jeden) złotych i 5 (pięciu) groszy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 845 (ośmiuset czterdziestu pięciu) złotych i 95 (dziewięćdziesięciu pięciu) groszy tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygnatura akt: XI GC 338/14

Uzasadnienie w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 31 grudnia 2013r. powód M. R. prowadzący działalność pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego B. S. prowadzącego działalność pod firmą P.H.U. (...) kwoty 11.395,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 10.000 zł od dnia 24 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.395,37 zł od dnia 31 grudnia 2013r. do dnia zapłaty, oraz kosztami procesu. W treści uzasadnienia pozwu wskazano, że strony zawarły umowę na dostawę materiałów ogrodzeniowych. Po wywiązaniu się powoda z wykonania umowy i dostarczeniu całości

przedmiotu pod wskazany w umowie adres, pozwany dopuścił się zwłoki w odbiorze przedmiotu umowy - dokonując odbioru z 10 miesięcznym opóźnieniem. Nadto powód wskazał, że pozwany dopuścił się zwłoki w zapłacie należności głównej. Uzasadniając roszczenie powód podał, że dochodzona należność wysokości 10.000,00 zł stanowi karę umowną z tytułu zwłoki w odbiorze przedmiotu umowy natomiast kwota 1395,37 zł stanowią odsetki za opóźnienie w płatności należności głównej.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze XI GNC 20/14 z dnia 4 marca 2014r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zgodnie z żądaniem powoda.

Dnia 28 marca 2014r. pozwany złożył sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wnosząc o jego uchylenie i o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że pozwany nie ma żadnych zaległości wobec powoda, a umówione wynagrodzenie wynikające z umowy zostało zapłacone w całości. Nadto wskazał, że powód nie dołączył do pozwu żadnych dowodów na okoliczność doręczenia pozwanemu pism, z którymi wiąże skutki prawne naliczania kwoty dochodzonej pozwem. Odnośnie kary umownej podniósł, że nie ma podstaw żądania zapłaty kwoty 10.000,00 zł z uwagi na okoliczność skorzystania przez powoda z prawa wstrzymania się z dostawą przedmiotu umowy do momentu trzymania potwierdzenia zapłaty przez pozwanego, co doprowadziło do powstania świadczenia niemożliwego.

W toku dalszego postępowania strony konsekwentnie podtrzymywały swe stanowiska, pozwany nadto wniósł o markowanie kary umownej, z uwagi na jej rażącą wygórowaną kwotę oraz z uwagi na brak jakiegokolwiek szkody po stronie powoda.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Strony w ramach prowadzonych działalności gospodarczych zawarły w dniu 22 maja 2012r. umowę na dostawę materiałów ogrodzeniowych. Stosownie do treści § 1 umowy pozwany zlecił, a powód zobowiązał się do wyprodukowania i dostawy materiałów ogrodzeniowych, których parametry strony określiły w załączniku do przedmiotowej umowy. Za wykonanie umowy zgodnie z § 4 umowy powodowi przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 60.448,98 zł. Wyłata wynagrodzenia miała nastąpić w dwóch częściach. Pozwany zobowiązany był do zapłaty w terminie 3 dni od dnia podpisania umowy kwotę 18.000,00 zł tytułem zaliczki oraz pozostałą część wynagrodzenia w wysokości 42.448,98 zł po wyprodukowaniu przedmiotu umowy, w terminie 2 dni od daty pisemnego zgłoszenia przez powoda gotowości do dostawy przedmiotu umowy pozwanemu. Pozwanemu przysługiwało prawo wstrzymania się z dostawą przedmiotu umowy do momentu otrzymania potwierdzenia zapłaty przez pozwanego.

Strony ustaliły, że przedmiot umowy zostanie dostarczony przez powoda na adres magazynu firmy (...), przy ul. (...) w W., w terminie 21 dni roboczych od daty zawarcia umowy.

Dowód:

- umowa nr (...)r. z dnia 22 maja 2012r. – k. 15-20,

- faktura vat nr (...) – k. 21-22,

Pozwany za pośrednictwem wiadomości e-mail skierował do powoda prośbę o dokonanie zmian konfiguracji bramy stanowiącej przedmiot zawartej między stronami umowy z dnia 22 maja 2012r. W pisemnej odpowiedzi z dnia 14 czerwca 2012r. powód wskazał stronie przeciwnej możliwości techniczne dokonania zmiany, wskazując, iż uwagi na zamiany przedłużeniu ulegnie okres realizacji umowy. Pozwany tego samego dnia dokonał wyboru jednego z zaproponowanych schematów zmian przedmiotowej bramy. Strony umówiły się, że część zamówienia zostanie dostarczona przez powoda i odebrana przez pozwanego przed terminem wynikającym z umowy. Do takiego wytworzenia części elementów ogrodzenia i ich odebrania przez pozwanego doszło.

Dowód:

- konfiguracja furtek do ogrodzenia - k. 23;
- pismo powoda z dnia 14 czerwca 2012r. – k.24;
- pismo pozwanego z dnia 14 czerwca 2012r. – k. 25;
- zeznania pozwanego –k. 157-158;
- zeznania powoda;

Powód w dniu 25 czerwca 2012r. skierował do pozwanego stosownie do postanowień umowy z dnia 22 maja 2012r. pismo wraz ze zgłoszeniem gotowości do odbioru elementów ogrodzenia wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 42.448,98 zł.

Dowód:

- wiadomość e-mail powoda wraz z pismem z dnia 25 czerwca 2012r. – k.28
- zeznania powoda
- zeznania świadka K. L.

Pozwany dokonał dostarczenia towaru do magazynu firmy (...) położonego w W.. Pozwany dokonywał odbioru przedmiotu umowy częściami wskazując, iż będąc pod wykonawcą robót budowlanych płatności dokonywane na rzecz powoda związane są z płatnościami po stornie inwestora, a także wskazując na brak możliwości składowania i przechowywania materiałów na ternie placu budowy. Ostatnia część towaru została odebrana przez pozwanego w dniu 16 kwietnia 2013r.

Dowód:

- wiadomość e-mail pozwanego z dnia 14 czerwca 2012r. – k. 25-26;
- protokół odbioru z dnia 30 maja 2012r. – k. 30;
- protokół odbioru z dnia 13 czerwca 2012r. – k. 31;
- protokół odbioru z dnia 18 czerwca 2012r. – k.32 ;
- protokół odbioru z dnia 19 czerwca 2012r. – k. 33;
- protokół odbioru z dnia 25 czerwca 2012r. – k.34 ;
- protokół odbioru z dnia 28 czerwca 2012r. – k. 35;
- protokół odbioru z dnia 18 lipca 2012r. – k.36 ;
- protokół odbioru z dnia 16 kwietnia 2013r. – k. 37;
- zeznania powoda;
- zeznania świadka P. S. – k. 156v-157;
- zeznania pozwanego –k. 157-158;

- zeznania świadka K. L.
- zeznania świadka P. P.

Pozwany do dnia 27 czerwca 2012r. zapłacił powodowi kwotę 22.140,00 tytułem zaliczki, a także kwotę 17.860,00 zł oraz kwotę 6.000,00 zł.

Dowód:

- wydruk księgowy – historia wpłat od pozwanego – k. 38.

Po dniu 27 czerwca 2012r. tj. po upływie terminu płatności pozwany dokonał wpłaty na rzecz powoda pozostałej kwoty – 28.352,24 zł w następujących termiach:

- w dniu 18 lipca 2012r. – kwota 2.000,00 zł,
- w dniu 9 października 2012r. – kwota 6.000,00 zł,
- w dniu 7 listopada 2012r. – kwota 6.000,00 zł,
- w dniu 24 grudnia 2012r. – kwota 4.000,00 zł,
- w dniu 1 lutego 2013r. – kwota 2.000,00 zł,
- w dniu 29 marca 2013r. – kwota 7.352,24 zł,
- w dniu 5 kwietnia 2013r. – kwota 1.000,00 zł.

Dowód:

- wydruk księgowy – historia wpłat od pozwanego – k. 38
- zeznania świadka P. S. – k. 156v-157
- zeznania pozwanego – k. 157-158.

Powód kilkakrotnie kierował do pozwanego wiadomości e-mail, w których wzywał pozwanego do natychmiastowego odbioru towaru oraz uregulowania należności za wykonane materiały ogrodzeniowe. Pozwany nie reagował na wezwania. W styczniu 2013 r. pozwany skierował do powoda wnioski o przedłużenie terminu płatności i odebrania towaru. Powód nie wyraził na to zgody.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty -k. 49;
- wiadomość e-mail powoda z dnia 19 września 2012r. wraz z pismem M. – k.48;
- wiadomość e-mail pozwanego z dnia 29 stycznia 2013r. – k. 50;
- wiadomość e – mail powoda z dnia 29 stycznia 2013r. – k. 51.

W dniu 22 kwietnia 2013r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.171,54 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania noty odsetkowej tytułem odsetek za opóźnienie w zapłacie wynagrodzenia oraz zapłaty kwoty 10.000 zł tytułem kary umownej za opóźnienie w odbiorze przedmiotu umowy. Powód dokonał miarkowania wysokości odsetek z uwagi na

okoliczność, iż wysokość odsetek przewidzianych w umowie przekraczała wysokość odsetek maksymalnych. Pozwany odebrał pismo, oraz odmówił zapłaty kwoty naliczonej z tytułu kary umownej.

Dowód:

- nota odsetkowa z dnia 22 kwietnia 2013r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 39-40, 52-52;
- wydruk z kalkulatora odsetek maksymalnych portalu G..pl – k. 41- 47
- pismo pozwanego z dnia 25 kwietnia 2013r. – k. 54

Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 13.171,54 zł. Pozwany w piśmie skierowanym do powoda wskazał sposób regulowania należności wskazując, iż kwota odsetek w jego ocenie wynosi łącznie 1.776,17 zł. Kwotę tą w dniu 10 czerwca 2013r. pozwany wpłacił na rzecz powoda.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 6 maja 2013r. wraz z dowodem nadania– k. 55- 58
- wydruk księgowy – historia wpłat od pozwanego – k. 38
- pismo pozwanego z dnia 27 maja 2013r. wraz z dowodem nadania– k. 72-74.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów, bowiem żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń, co do ich prawdziwości. Sąd z urzędu nie dostrzegł również jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ich mocy dowodowej. Stąd też, ta kategoria dowodów została obdarzona w całości walorem wiarygodności. Sąd ustalając stan faktyczny oprął się także na zeznaniach świadków P. S., K. L., P. P. oraz powoda oraz częściowo pozwanego. Dokonując oceny zeznań świadków Sąd uznał, je wiarygodne, logiczne oraz spójne z pozostałym materiałem zebrany w aktach sprawy. Zeznania świadków, a także i powoda mają charakter spontaniczny, każda z tych osób relacjonowała jedynie zdarzenia, w których uczestniczyła, wyraźnie określając czynności, które znała z relacji innych osób. Sąd nie dostrzegł, aby osoby te starały się wypełniać swe relację nieprawdziwą treścią, wręcz przeciwnie – wprost wskazywały, na okoliczności, które nie były im znane. Dokonując natomiast oceny zeznań pozwanego wskazał Sąd doszedł do przekonania, że zeznania pozwanego nie zasługują na wiarę w tym zakresie, w jakim kwestionował konieczność odebrania przedmiotu umowy jednorazowo oraz w kwestii rzekomych ustaleń między stronami o nienaliczaniu odsetek za nieterminowe wpłaty oraz kary umownej z tytułu opóźnienia terminu odbioru elementów ogrodzenia z magazynu firmy (...). Zdaniem Sądu, pozwany w sposób przemyślany treścią swoich zeznań dążył do zdyskredytowania twierdzeń strony powodowej, a nadto zeznania te nie znalazły potwierdzenia w zebrany w sprawie materiale dowodowym.

Sąd zważył do następuje:

Powództwo wniesione w sprawie było uzasadnione co do roszczenia głównego w znacznej części. Powód, którego łączyła z pozwanym umowa na dostawę materiałów ogrodzeniowych zgłosił dwa żądania, a mianowicie zapłaty odsetek za opóźnienie zapłaty wynagrodzenia w wysokości 1.395,37 zł oraz kwoty 10.000,00 zł tytułem kary umownej za nieterminowy odbiór elementów ogrodzenia stanowiących przedmiot umowy.

Znaczna część okoliczności, które były istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, pozostawała między stronami bezsporna, w szczególności okoliczności dotyczące przebiegu kontaktów między stronami, zawarcia umowy z dnia 22 maja 2012r., uzgodnień w zakresie zmiany konfiguracji elementów ogrodzenia, wykonania przez powoda zobowiązania, czy też dokonania przez strony wzajemnego rozliczenia umowy, za wyjątkiem kwoty dochodzonej niniejszym pozwem. (...) sporu sprowadziło się natomiast do rozstrzygnięcia kwestii, czy w ramach istniejącego stosunku umownego powód uprawniony był do naliczenia odsetek za zwłokę w spełnieniu świadczenia przez pozwanego oraz naliczenia kary umownej za opóźnienie w odebraniu towaru.

Odnosząc się do kwestii przedmiotowej umowy w pierwszej kolejności podkreślania wymaga, że bezspornie treść umowy z dnia 22 maja 2012r. określiła wprost szczegółowy przedmiot prac, wysokość wynagrodzenia, miejsce dostarczenia elementów ogrodzenia, termin płatności, a także konsekwencje zwłoki w zapłacie. Zgodnie z § 5 ust. 2 umowy w przypadku opóźnienia w odbiorze przedmiotu umowy pozwany zapłaci powodowi karę umowną w wysokości 0,5 % za każdy dzień opóźnienia w odbiorze. Powód w dniu 25 czerwca 2012r. skierował do pozwanego stosownie do postanowień umowy z dnia 22 maja 2012r. pismo wraz ze zgłoszeniem gotowości do odbioru elementów ogrodzenia wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 42.448,98 zł., natomiast w dniu 27 czerwca 2012r. dostarczył przedmiot umowy na miejsce odbioru tj. do magazynu położonego w W., a należącego do partnera powoda. Tego samego dnia według ustaleń umowy z dnia 22 maja 2012r. pozwany miał odebrać jednorazowo cały towar z magazynu. Ostatecznie dokonał tego częściami i ostatnią partię odebrał w dniu 16 kwietnia 2013r. Tym samym w ocenie Sądu doszło do opóźnienia w odbiorze towaru skutkującego zastosowaniem wyrażonej w wiążącej stronie umowy – kary umownej.

Zgodnie z treścią art. 483 § 1 k.c. zawierającego legalną definicję kary umownej wynika, że stanowi ona zastrzeżenie, wedle którego naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Kara umowna jest zatem instrumentem o znacznym stopniu elastyczności. W modelu kary umownej przyjętym w kodeksie cywilnym prymat należy przyznać funkcji kompensacyjnej. Oddziaływanie przymuszającej i represyjnej pozostają skutkami wtórnymi, często faktycznymi i refleksowymi. Sprowadzają się do ubocznego, ekonomicznego lub psychologicznego efektu, wiążącego się z perspektywą konieczności świadczenia sumy pieniężnej lub z samym jej uiszczeniem. Kara umowna jest odszkodowaniem, którego swoistość polega na uprzednim zryczałtowaniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 września 2014 r., sygn. I ACa 347/14).

W niniejszej sprawie faktycznie pozwany nie spełnił świadczenia w oznaczonym w umowie terminie, jednakże należy dokonać oceny czy zachowanie powoda powodujące opóźnienie powstało w skutek na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Przesłanką uzasadniającą zwolnienie dłużnika z odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania jest bowiem wykazanie, że przyczyną takiego stanu rzeczy są okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik będzie zwolniony z obowiązku zapłaty kary umownej, jeżeli wykaże, że przyczyną niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania uzasadniającego naliczanie kary umownej są okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 marca 2015 r., sygn. V ACa 641/14).

W ocenie Sądu takie okoliczności nie miały miejsce w sprawie. Pozwany będąc podwykonawcą prowadzącym roboty budowane musiał posiadać wiedzę o terminach, kiedy to montaż zamówionych u powoda elementów ogrodzenia będzie konieczny, a także, że brak jest możliwości składowania tych elementów na placu budowy. Stanowisku przeciwnemu przeczy zawodowy charakter działalności prowadzonej przez pozwanego. Faktycznie pozwany będąc podwykonawcą robót budowlanych płatności dokonywane na rzecz powoda uzależniał od płatności dokonywanych przez inwestora, jednakże okoliczność ta pozostaje bez znaczenia dla oceny zachowania pozwanego. To pozwany dokonując zamówienia winien tak dostosować termin odbioru, wykonania oraz zapłaty towaru aby okres ten był dostosowany do etapów prac na placu budowy i posiadanych przez niego środków finansowych. Pozwany tego nie uczynił co w konsekwencji doprowadziło do opóźnienia w odbiorze ogrodzenia z magazynu partnera powoda w W..

Zwrócić także należy uwagę, iż chybione jest stanowisko pozwanego wskazując, iż w sprawie brak jest przesłanki do zastosowania kary umownej uwagi na brak szkody po stronie powoda na skutek opóźnienia w odbiorze towaru. W przypadku kary umownej na uwadze należy mieć okoliczność, iż wystąpienie szkody nie jest przesłanką powstania wierzytelności z tytułu kary umownej i że zawarte w art. 483 § 1 k.c. postanowienie, iż „naprawienie szkody” może nastąpić przez zapłatę określonej sumy oznacza jedynie tyle, że zastrzeżona kara umowna ma zrekompensować wszelkie niedogodności, jakie dotyczą wierzyciela, a ich przyczyną jest niewykonanie lub nienależyte wykonanie świadczenia głównego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 marca 2015r., sygn. V ACa 650/14, także wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. I ACa 967/14). Nie można jednak tracić z

pola widzenia okoliczności, iż z uwagi na zaistniałą sytuację opóźnieniem odebrania towaru przez okres 10 miesięcy potencjalnie doprowadził do powstania szkody po stronie powoda. Towar był przechowywany w magazynie partnera biznesowego powoda i jak sam powód wskazał, przechowanie tego typu materiałów mogło trwać najwyżej kilka tygodni. W wyniku działania pozwanego termin ten został znacząco wydłużony, a sam towar narażony był na uszkodzenia bowiem z uwagi na niewielką przestrzeń magazynu elementy ogrodzenia były przenoszone z miejsca na miejsce. Nadto przez zaistniałą sytuację, kontakty powoda z właścicielem magazynu uległy znaczącemu pogorszeniu – aktualnie zamówienia powoda są skrupulatnie nadzorowane. Biorąc pod uwagę, że firma (...) jest jednym z ważniejszych parterów powoda w ocenie Sądu można upatrywać się powstania po stronie powoda szkody, o tyle tylko, że nie wyrażonej w aktualnie ściśle określonej kwocie pieniężnej, lecz mogącej rzutować na dalszą działalność poprzez zmniejszenie intensywności kontaktów z parterem bądź zmniejszenie realizacji zamówień. Sam powód w swoich zeznaniach, którym Sąd dał w pełni wiarę wskazał, iż do dnia dzisiejszego ponosi ryzyko obciążenia przez firmę (...) kosztami magazynowania przedmiotu umowy. Także chybiony w ocenie Sądu jest zarzut strony pozwanej odnoszący się do skorzystania przez powoda z prawa zatrzymania przedmiotu umowy do czasu zapłaty przez pozwanego należności pieniężnej. Stanowisko nie znalazło potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym – żaden z przesłuchanych w toku postępowania świadków nie wskazał na zaistnienie przedmiotowej sytuacji. Nadto sam powód jednoznacznie zeznał, że towar przez czas składowania w magazynie w W. był dostępny do odbioru dla pozwanego. Powód zdaniem Sądu w sposób wiarygodny wskazał, że nie dokonał zatrzymania przedmiotowego towaru, a tym samym nie zasługują na uznanie twierdzenia strony pozwanej okoliczności niemożności spełnienia świadczenia, z uwagi na dokonanie zatrzymania towaru przez powoda do czasu zapłaty wynagrodzenia. Przeczy temu także okoliczność odbierania przedmiotu umowy w częściach przez pozwanego. W zakresie ustaleń stron odnośnie odroczonego terminu odbioru części ogrodzenia świadkowie o ile wskazywali, że były prowadzone w tym temacie rozmowy o tyle nie znali ich treści. Jak zaś zeznał na ostatniej rozprawie powód, czemu pozwany nie zaprzeczył, istniały porozumienia co do wcześniejszego odbioru pewnej partii zamówienia, niż strony określiły to w umowie, co miało miejsce. Przyjął zatem należało, że jeśli strony umawiały się co do innego terminu wykonania zobowiązania, te właśnie zdarzenia określają ten termin i nie mają one znaczenia dla ustalenia zasadności naliczenia kary umownej.

Zdaniem Sądu żądanie kary umownej przez powoda jest zasadne, lecz nie w wysokości przez niego wskazanej. Wynagrodzenie powoda zostało ustalone na kwotę 60.448,98 zł, a kara została ustalona na kwotę 10.000 zł, co stanowi 16,54 % kwoty należności głównej, jest zatem w ocenie Sądu stosunkowo wysoka względem zastrzeżonego w umowie wynagrodzenia. Biorąc pod uwagę powyższe oraz brak rzeczywistej, lecz grożącej na dzień orzekania szkody w majątku powoda Sąd znalazł podstawy do miarkowania kary umownej poprzez jej obniżenie do kwoty 6.000,00 zł. Kara umowa w takiej wysokości zdaniem Sądu odpowiada rzeczywistym realiom sprawy, a przede wszystkim jest adekwatna do wysokości wynagrodzenia wynikającego z wiążącej strony umowy, a także okoliczności zapłaty kwoty 60.448,98 zł przez pozwanego, potencjalnej szkody grożącej stronie powodowej oraz zawinionego działania pozwanego.

Odnosząc się do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie płatności wynagrodzenia głównego - zgodnie z § 4 ust. 5 umowy z dnia 22 maja 2012r w przypadku opóźnienia w zapłacie wynagrodzenia wykonawca może żądać odsetek w wysokości 0,5 % wartości przedmiotu umowy za każdy dzień opóźnienia. Nie budzi także wątpliwości, iż zgodnie do postanowień umowy kwotę 42.448,98 zł pozwany miał zapłacić po wyprodukowaniu przedmiotu umowy przez wykonawcę, w terminie 2 dni od daty pisemnego zgłoszenia przez wykonawcę gotowości do dostawy przedmiotu umowy. W ocenie Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że powód dnia 25 czerwca 2012r. wystosował do pozwanego wiadomość e-mail ze zgłoszeniem gotowości do odbioru przedmiotu umowy wraz z wezwaniem do zapłaty pozostałej kwoty, a więc w dniu 28 czerwca 2012r. pozostawał w zwłoce w spełnieniu świadczenia. Pozwany po tym terminie dokonał płatności kwoty 28.352,24 zł w częściach na poczet roszczenia głównego.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do istoty odsetek zwrócić należy uwagę na to, że w myśl art. 481 § 1 k.c., roszczenie o odsetki powstaje od chwili opóźnienia i obejmuje okres aż do momentu, gdy dłużnik spełni świadczenie pieniężne. Prawo podmiotowe do odsetek w ujęciu art. 481 k.c. jest powiązane z opóźnieniem dłużnika ze spełnieniem świadczenia. Prawo materialne rozstrzyga o tym, od kiedy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia a zatem, kiedy rozpoczyna bieg czas opóźnienia, za który - zgodnie z art. 481 k.c. wierzyciel może żądać odsetek. Opóźnienie

biegnie od daty wymagalności długu (roszczenia w ujęciu procesowym). Zgodnie z art. 476 k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a gdy termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie budzi wątpliwości, że doręczenie wezwania do zapłaty dochodzonej później w postępowaniu sądowym kwoty, stanowi wezwanie przez wierzyciela w rozumieniu tego przepisu. Czas opóźnienia, za który należą się odsetki rozpoczyna bieg od tej daty, gdy chodzi o roszczenia objęte pozwem (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 października 2013r., sygn. akt III APa 24/13). Nadto Wymagalność roszczenia pieniężnego jest podstawą żądania odsetek za czas opóźnienia, gdy po stronie dłużnika nastąpi opóźnienie ze spełnieniem świadczenia (art. 481 § 1 kodeksu cywilnego). Co do zasady poszkodowany może zatem domagać się należnych mu odsetek od dnia doręczenia zobowiązanemu wezwania do zapłaty należnej mu z tytułu odszkodowania kwoty. Jednakże warunkiem istnienia stanu opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego jest to, aby znał on treść obowiązku, jaki ma spełnić (wysokość świadczenia pieniężnego), względnie aby wiadome mu były czynniki, które pozwalają ustalić wysokość tego świadczenia. Mimo to, dłużnik popada w opóźnienie również w sytuacji, kiedy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. W przeciwnym razie doszłoby do nieuprawnionego kredytowania dłużnika kosztem wierzyciela, wbrew jego woli (wyrok Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 15 października 2013r., sygn. I Ca 241/13).

Wskazać także należy, iż w ocenie Sądu bezsporne jest, że pozwany dokonał płatności należności głównej z opóźnieniem, a powódce stosownie do treści art. 481 k.c. przysługiwało roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

Uwzględniając powyższe Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.395,37 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 6.000 zł od dnia 24 kwietnia 2013 roku (termin wynikał z odebranego wezwania do zapłaty) do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.395,37 zł od dnia 31 grudnia 2013r. do dnia zapłaty (wytoczenie powództwa).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie, to jest w zakresie kary umownej ponad kwotę zasądzoną w punkcie I orzeczenia (6.000 złotych) powództwo oddalono (punkt II orzeczenia).

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.941,55 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.571,5 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Żądanie powoda zostało bowiem uwzględnione w 65 %, a zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W przedmiotowej sprawie na koszty składały się kwoty 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, kwota 570 zł opłaty od pozwu oraz kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika zgodnie z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przed radcą prawnym ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2003r. poz. 490 ze zm.), tj. łącznie kwota 2.978 zł pomniejszona do wysokości 65 %.

W punkcie IV wyroku Sąd stosownie do treści art. 100 k.p.c. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 845,95 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego uwzględniając stosunek procentowy wygranej w sprawie przez pozwanego $2417 \text{ zł} * 35\% = 845,95 \text{ zł}$).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć
3. Akta przedłożyć z pismami apelacją lub za 30 dni.